

עלון מס' 614
פרשת ויקרא
כט' באדר תשע"א

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

שיחת השבוע

ניקיון כפיים!

נשאלתי מה היא הדרך הנכונה בחינוך. מצד אחד יש להציב גדרים וסייגים ולהקפיד עליהם, ומצד שני יש לגלות חיבה ואהבה. מצד אחד: "זרוק מרה בתלמידים" (כתובות קג ע"ב), ומצינו לרבותינו שכינו תלמידיהם בשמות גנאי כשסברו שלא עינו דיים (בבא מציעא כ ע"ב סנהדרין נט ע"ב. ובתשובת "חות יאיר" סימן קנ"ב שהובאה בסוף ספר "חפץ חיים"), ומצד שני: "לא הקפדן מלמד" (אבות פ"ב מ"ה). אמרתי: אין לך שאלה שאין לה תשובה בתורה. בראש ובראשונה, לעניין היחס בין הקירבה וההקפדה, הלא שנינו (סנהדרין קז ע"ב, סוטה מז ע"א) שהתינוק - הצאצא או התלמיד - תהא שמאל דוחה וימין מקרבת. כלומר, זה היחס: הדחייה המעטה בשמאל, שהיא "יד כהה" (מנחות לז ע"ב), ואילו ההקרבה תהא בימין, "כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עיקר, ועוסק בה בכל כוחו" (רש"י שבת פח ע"ב). הרי כאן הוראה, שאם תהיה איזו דחיה קלה בשמאל, ימהר לפצות עליה עשרת מונים בקרוב בימין. אבל בכללות, ודאי שיש לנקוט בקרוב עצום ורב ובפנים מאירות ומסבירות. הלא נראה, שלפני מתן תורה נשלח משה רבינו לומר דברי פתיחה. ומה היו: "אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי. ועתה, אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל" (שמות יט, ד-ו), לא פחות ולא יותר (רש"י), כולם דברי ריזיו והבטחות מפליגות! ולא רק אז. פרשתנו פותחת בפסוק: "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו לאמר, דבר אל בני ישראל" (ויקרא א, א-ב). כלומר: "לאמור", ומה יאמר לבני ישראל, שנאמר לו: "דבר אל בני ישראל", פירש רש"י: צא ואמור להם דברי כיבושין, בשבילכם הוא נדבר עימי. שכן מצינו שכל ל"ח שנה שהיו ישראל במדבר כמנודים, מן המרגלים ואילך, לא נתייחד הדיבור עם משה, שנאמר: "ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות וידבר ה' אלי לאמור" (דברים ב, טז-יז), אלי היה הדיבור - והקשה הרא"ם (רבנו אליהו מזרחי) זצ"ל, שפרשה זו נאמרה בראש חודש ניסן ביום הקמת המשכן (גיטין ס ע"א) ואילו חזרת המרגלים היתה בתשעה באב שאחריו (תענית כט ע"א), ומהו שכתב רש"י שאמר להם דברי כיבושין בשבילכם הוא נגלה אלי, שכן מצינו שכשהיו נזופים לא נתייחד הדיבור למשה. ותרץ, שרש"י הביא דוגמת דברי כיבושין, שאמר להם כדברים האלה שממשיכים ליבם מקרבים אותם לאביהם שבשמים. משום "שבכל פעם שהיה מדבר השם אל משה היה מצווהו לפייס את ליבם בדברי כיבושין, כדי שנלמד דרך ארץ ממשה" - וידועים דברי "מעלות התורה" בשם אחיו הגר"א זצ"ל, שתרי"ג המצוות אינן אלא שורשים וכללים, אבל התורה מלאה הדרכות והכוונות וכולן מצוות, היינו רצון ה' יתברך - והנה לפנינו אחת מהן. שבכל פעם - בכל פעם! - שהאב פונה לבנו ולבתו, או המחנך לתלמידו, יפתח בדברי כיבושין וריזיו, לקרבת ולמשוך ליבם, ויקיים בזה מצוות עשה (מצוה ח' למנין הרמב"ם) של "והלכת בדרכיו" (דברים כח, ט), ו"שנלמד דרך ארץ ממשה". ואספר - הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל היה מצעירי תלמידי הגאון רבי חיים מבריסק זצ"ל כשכיהן כמגיד שיעור בישיבת וולוז'ין. כבן שתים עשרה היה, בצל האריות שבחבורה כגאוני רבי שמעון שקופא ורבי ברוך בער. "זוניא", קראוהו בשם חיבה. וסיפר, שרבי חיים מבריסק התבטא ואמר: "כשזוניא פותח את הפה, נפתח מוחי ומתמלא אורה". הוא מעורר לכיווני מחשבה חדשים ומקוריים - ואמר: "ומדוע אני מספר לכם זאת, כדי שתדעו איך צריכים לקרב תלמיד! - הנה, כך קיים רבי חיים מבריסק הוראת הכתוב בפרשתנו! כמה פעמים קיימנוהו? טוב, איננו אשמים. לא ידענו, לא שמנו לב. אז כעת אנו יודעים, וניישם! ודרך אגב, ממש בדרך אגב, ה"ימין מקרבת" נאמרה בגמרא גם לגבי האישה. גם היחס בין הקדוש ברוך הוא לעם ישראל נמשל ליחס הבעל לאישה (ימא נד ע"א). וגם כאן, פתיחה בפיוס ושבח בכל פעם, היא בגדר מצות העשה והליכה בדרכי המקום!

(והגדת)

מציאה מצאנו בסיעתא דשמיא, פנינה יקרה, במדרש רבה, שיש בה כדי לעוררנו, להזכירנו ולזרזנו, לשמור על ניקיון כפינו, למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה, ובפרט בדור שבו לדאבונינו מחמת חיסרון ידיעה הותרה הרצועה, בדברים שהיו נחלת הכלל להזהר זהירות רבה בממון הזולת, ואף לפני משורת הדין נהגו לעשות, מפחד ואימת יום הדין שהרי על הכל יביא אלוקים במשפט, על כל נעלם!!! ובכן במה דברים אמורים? כאשר מקריבים עולת עוף, ישנו ציווי מפורש: "והסיר את מוראתו בנוצתה!", בשונה מעולת הבהמה שהיתה קריבה כולה יחד ואף בני מעיה יחדיו! מדוע ולמה, התשובה לכך נמצאת כאמור במדרש: א"ר תנחומא בר חנילאי: העוף הזה פורח וטס בכל העולם ואוכל בכל צד ואוכל מן הגזילות ומן החמסין, אמר הקב"ה הואיל והנפק הזה מלא גזילות וחמסין אל יקרב לגבי המזבח, לכך נאמר "והסיר את מוראתו...". אבל בהמה גדולה ניזונת מאבוס בעלה ואינה אוכלת מכל צד, לא מן הגזילות ולא מן החמסין, לפיכך היא קריבה כולה. לפיכך נאמר: "והקריב הכהן את הכל המזבחה!". אחים יקרים, הרי הדברים קל וחומר בן בנו של קל וחומר, אם בבעלי חיים שאינם מצווים ואינם בעלי בחירה כך, על אחת כמה וכמה בנו שאנו שמצווים ומוזהרים שלא לגזול, לא ירצה בעיני ה' ולא יעלה לנחת רוח לפניו יתברך, שום מצוה גדולה ככל שתהיה אם חלילה מקורה בממון שאינו כשר, ודין פרוטה כדין מאה, ואף "שיחה קלה" בשעת העבודה בלא רשות מהמעסיק, מופיעה חקוקה וחרוטה "על הלוחות" ביום הדין!

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	חיפה	י-ם	ת"א	כניסת שבת
17:32	17:20	17:12	17:27	כניסת שבת
18:26	18:26	18:25	18:26	יציאת שבת
19:02	19:01	19:05	19:02	רביעית

הפטרת השבוע

כל העם וכו' כה אמר ה' (יחזקאל מ"ה)
(ס. מוסיפים פסוק ראשון ואחרון מהשמים כיסא)

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

סיפור לשבת

כשהיה נגף בעם ישראל, רמז הבורא יתברך שהקרבת קורבנות בהר המוריה תעצור את המגיפה, וכך היה. אבל חז"ל גילו לנו, שבכוח לימוד התורה לפעול מה שיכולים לפעול הקורבנות כולם. נספר כיצד פסקה מגיפה בכוח לימוד התורה. כאשר הצדיק **רבי מאיר אבוחצירא** זצ"ל ביקר בעיר פז, באו גדולי העיר להקביל את פניו וסיפרו לו את הסיפור הבא. בשנת תר"נ השתוללה בעיר מגיפת כולירע, לא עלינו, והפילה המוני חללים. אותה עת ביקר בעיר סבו, הצדיק "**אביר יעקב**" זצ"ל, והתארח בבית רבי יהודה שמש ז"ל. גילו לו מן השמים, שהמגיפה פרצה כתוצאה מקטרוג גדול. דינים קשים מתוחים על העיר וקשה לבטלם. הועיל וכך, הורה הצדיק לבל ינחו לאיש לבוא לפניו. הוא הסתגר בביתו ועסק בעבודת הקודש, והמגיפה המשיכה לעשות שמות בעיר. רק על בית משפחת שמש פסחה, בזכות לימוד התורה של הצדיק. לבעלת הבית היתה חברה נאמנה, ולה בן יחיד. והנה חלה בנה במחלה הנוראה שכל מי שנגוע בה לא החלים. האם, ברוב יאווה, התחננה בפני בעלת הבית שתניח לה להיכנס אל הצדיק. לא עמד בה הכוח לסרב, והרשתה לה. באה לפניו והתחננה בדמעות שליש יצייל את בנה. נכמרו רחמיו, והורה להביא בפניו את הילד. הניח ידו הקדושה על ראשו, התפלל עליו ועיניו זולגות דמעות. לאחר מכן הבטיח לאם, שבנה יחלים. האם נטלה אותו בזרועותיה ושבה עימו לביתה, והנה ניכרו בו סימני התאוששות. פרצה בקריאות שמחה וגיל, ובני השכונה נאספו ובאו לראות על מה השמחה בעת עצב ואבל ובהלה. גילתה שהצדיק ריפא את בנה. נרעשו כולם, והשמועה עשתה לה כנפיים. נקהלו רבני העיר, ובראשם ראש בית הדין הגאון רבי אבנר צרפתי זצ"ל, נכנסו אל הצדיק, והעתירו לפניו לבטל את רוע הגזירה. נענה להם, וכתב קמיעות לתלות בכל כניסה ובכל מבוי בו גרים יהודים, והמגיפה נעצרה. וסיפר הצדיק רבי מאיר, שבעת ביקורו בעיר, עוד התנוססו שם הקמיעות לשמירה ולזכרון הנס.

בזמן הזה, שבטלו הקורבנות עד לבנין בית המקדש במהרה, נותר לנו קורבן אחד בפועל: מה שאמרו בזוהר הקדוש שהאב אל בנו כאילו מקריב קורבן לבוראו, והסנדק הרי הוא כמזבח. וכשם שהמביא קורבנו חייב היה להיטהר לפני שעלה לבית הבחירה ולהתכונן כדבעי, כך מייחדים את סדר הלימוד בלילה שלפני הברית להתכונן כראוי למאורע הגדול והקדוש. הגאון **רבי צמח צרפתי** זצ"ל, מראשוני גאוני תוניס, חלה ברגליו, והיה רתוק למיטתו כשנתיים ימים, מדוכא בייסורים קשים. יום אחד - קם ועמד על רגליו, וייסוריו חלפו ואינם. למקורביו התמהים סיפר, שאלהיו הנביא זכור לטוב, מלאך הברית, נגלה אליו בחלומו ואמר לו, שאם יקבל על עצמו לליל כלל בתי ישראל בעיר תוניס כדי ללמוד בליל ליל המילה - ירפאהו מחוליו. הרב הסכים, ושב ורפא לו! מיני אז, היה הולך בכבודו ובעצמו לכל בתי הילודים בעיר, ללמוד שם בליל המילה עד אור הבוקר. ומאותו יום היה הדבר לחוק ומנהג של קבע, לערוך בליל המילה "בילאדה" (יש אומרים כי הוא קיצור המילים: "בן ילדה"): אבי הבן בזמן חכמים לסעודת מצוה, שבמהלכה לומדים גמרא במשך כל הלילה. במשך הזמן נוסדה בעיר תוניס קופת "אליהו הנביא", שממנה היו הורים עניים משלמים שכרם של תלמידי חכמים עניים שיבואו ללימוד זה, כהכנה להכנסת התינוק בבריתו של אברהם אבינו. הגאון רבי צמח צרפתי זצ"ל הוא הראשון מבית החכמי תוניס הידועים לנו. בסוף ימיו עלה לירושלים, בה נפטר בחודש אדר שנת תע"ב, זיע"א.

(מעייין השבוע)

"ונפש כי תקריב קורבן מנוזה לה" (ב,יא)

מי דרכו להתנדב מנחה - עני. אמר הקדוש ברוך הוא מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו (רש"י). לכאורה קשה להבין, למה לא נאמר "נפש" מטעם זה גם אצל קורבן עוף? הרי ברור הדבר כי עשרון סולת, שמן ולבונה, הדרושים למנחה, מחירים עולה בהרבה על מחירו של תור או בן יונה, ואם כן הרי זה שמקריב קורבן עוף הינהו יותר עני מזה שמקריב מנחה? על כך משיב החתם סופר ז"ל: מי שמקריב מנחה מוכיח בזה שאין לו אפילו מספר הפרוטות הדרוש לקניית בן יונה, והריהו נוטל איפוא מעט סולת ומעט שמן ממה שאסף בלקט, שכחה ופאה, ומביא זאת לקורבן. יוצא אם כן שהוא חוסך ממש מפיו את פת לחמו כדי להביא קורבן לה' ולפיכך הריהו "כאילו הקריב נפשו"...

(מעיינה של תורה)

"קורבן ראשית תקריבו אותם לה' ואל המזבוח לא יעלו לריזו ניזוזו" (ב,יב)

מה נאה הסברו של בעל ה"כלי יקר" זצ"ל, ש"קרבן ראשית", "שתי הלחם" המובאים ביום מתן תורה הם חמץ, ולמצות הבאת ביכורים, יסכנו אף שאור ודבש. והיינו, שראשית ביכורי מעשי האדם, כניסתו לעבודת הבורא יתברך, הותר שתהא אף שלא בשלימות הראויה, כמאמרם: "לעולם יעסוק האדם בתורה ובמצוות ואפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לשמה". אך יידע שאין זו העבודה המושלמת העולה לריח ניחוח, ועליו להתעלות לעבודת הבורא לשמה!

(מעייין השבוע)

"וכל קורבן מנוזתך במלזו תמלזו" (ב,יג)

פירש רבינו יעקב אבוחצירא זצ"ל בספרו "פיתוחי חותם": "כל קורבן מנחתך" היא התפילה, שבמקום הקורבנות, "במלח תמלח", בדמעות מלוחות, שהרי "שערי דמעות לא ננעלו"...

(מעייין השבוע)

"נפש כי תזטא בשגגה מכל מצוות ה'... ועשה מאוזת מהנה" (ד,ב)

לדברי חז"ל במסכת שבת (קג,ע"ב) מלמדנו כאן הכתוב, שהעושה מלאכה בשבת "אינו חייב עד שיעשה מלאכה שכיוצא בה מתקיימת", כגון: הכותב שם קטן משם גדול ("שם" מ"שמעון" ומ"שמואל", "נח" מ"נחור", "דן" מ"דניאל", "גד" מ"גדיאל" - השווה רש"י כאן). הצדיק רבי לוי יצחק מברדיצ'ב זצ"ל מפרש פסוק זה בדרך החסידות והמוסר: יש מי שמתקיים בו "ועשה מאחת מהנה" - אחת ממצוות התורה - ואין הוא אלא חוטא. שכן מי שעושה מצוה, ואחר כך מתגאה ומתפאר על כך בפני הבריות ומדמה בנפשו שעשה כאן טובה גדולה לקדוש ברוך הוא - מהפך בכך את המצוה שלו לחטא...

(פרפראות לתורה)

חנוך לנער

עימותים? אפשר למנוע!!!

פעמים רבות, המקור לעימותים הוא הצלחתו של אחד הילדים. כאשר ילד אחר מבחין בכך, הוא מעורר ויכוחים, כיון שהוא בעצמו אינו מרוצה. ברגע שנוצרים עימותים, קשה מאוד להשיב למשפחה את השלווה ששרתה בה. לכן, עלינו לעשות כל מה שאפשר כדי למנוע עימותים לפני שהם פורצים. בכל פעם שאחד הילדים מצליח מאוד, יש להיזהר מאוד ביחס לשאר הילדים, כדי שאף הם ירגישו חשובים. הקדישו זמן לשיחה אישית עם שאר הילדים, והסבירו להם שאף הם מצליחים בדרכים אחרות. אמרו להם כמה אתם מעריכים אותם ומאמינים ביכולתם. נשקו וחבקו אותם לעיתים קרובות. כאשר תרוממו את מצב רוחם, הם ירכשו ביטחון עצמי והצלחתו של ילד אחר לא תאיים עליהם. כך תוכלו למנוע ויכוחים בלתי פוסקים, שהיו צצים ועולים. אם ילדכם נכנס הביתה כשהוא מתרברב על הצלחתו בלימודים, הדגישו את הצלחתם של שאר הילדים, בלי להשפיל את הילד שנכנס זה עתה. פשוט ציינו: "כן, גם דוד הצטיין היום בעזרה בבית". או: "גם שרה קיבלה ציון מעולה בשבוע שעבר". מטרת הערות אלה היא למנוע משאר הילדים תחושה כאילו הם אינם כה מוצלחים כאותו אח. בקשו מהילדים האחרים להכין דבר תורה לשולחן שבת, או לעזור לכם במטלה שהם מטיבים לבצע. בכך שתבקשו את עזרתם, אתם מעניקים להם מעמד מיוחד במשפחה. הם ירגישו חשובים בהיותם העוזרים המיוחדים של אבא או של אמא, וכך לא יחושו מאויימים מהצלחתו של אחיהם. אומנם דרך זו ארוכה אך היא מאוד קצרה להגיע אל האושר והשלווה, השקט והשמחה בבית ויחד עם תבלין התפילה והשתפכות הנפש, נזכה לבית המאושר ביותר לא רק בכיתוב "כאן חיים באושר" על הדלת, אלא בפנימיות ותוכיות הלב, וה' יזכנו.

זכו- שכינה ביניהם

גמ"ח בחינם לפניך!

רבי נפתלי דוב אמסטרדם זצ"ל גאב"ד אלקוסט היה מספר, כי לאחר נישואיו נשאל על ידי רבו רבי ישראל מסלנט זיע"א: "רבי נפתלי, אמור נא לי, האם אתה עוסק במצות גמ"ח?", השיב לו: "מורי ורבי, אין לי כסף במה לעשות גמ"ח". "לא התכוונתי לגמ"ח בממון" - החזיר לו רבי ישראל, "אני מתכוין, אם אתה עוסק בחסד בתוך ביתך, עם אשתך. צריך אתה לדעת כי לא לקחת שפחה כדי שתשרת אותך, אשתך היא כגופך ועליך לעזור לה..."

מידת הטבתו באה לידי גילוי במיוחד, ביחסו לאשתו השניה. לעת זקנותו נשא אישה זקנה שתטפל בו. האישה הזאת חלתה מיד ונפל בחלקו לטפל בה. מעניין היה לראות היאך רבי נפתלי הישישוהחלוש משרת את אשתו. היה מנקה את הבית, שוטף ומדיח את הכלים, מסיק את התנור ועוסק בכל העבודות הקשות, והכל מתוך חיבה ושמחה שנתגלגלה לידו הזדמנות כזו להטיב עם הזולת.

אשרי הזוכה לגמול חסד עם הזולת, וידוע מספרי חסידות ומתלמידי הבעש"ט זיע"א, שכוונת חז"ל שאמר הקב"ה לאברהם: "בך חותמין את הגלות" היא שעל ידי הריבוי במידת אברהם - מידת החסד יבוא הגואל - הוא הגואל מהצרות הפרטיות והכלליות, וככל שנרבה בחסד ובפרט בביתנו, נחיש את פעמי הגאולה ונזכה לרוב טוב הצפון בזה ובבא.

עשה לך רב

שו"ת ממור"ר הרה"ג הרב יוסף מוגרבי שליט"א

תשובה ודומיהם יש להקל בתחילת דרכם ובפרט בקיץ.

בעניין הפלסטיק המונח על התפילין של יד, האם מותר שיהיה בזמן ההנחה או שצריך להוציאו? ראוי להוציאו.

האם מותר להניח תפילין דר"ת לאחר שהתפלל ערבית מפלג המנחה ועדיין היום גדול?

רק אם שכח מותר בדיעבד גדול.

האם מברכים שהחיינו על פירות יבשים? לא.

אישה שהדליקה נרות שבת לפני פלג המנחה, מה דינה? לא יצאה ידי חובה אף בדיעבד.

פועל שהבוס שלו החליט שלא יבוא לעבודה בכיסוי ראש, האם רשאי לבוא לעבודתו בגילוי ראש?

רבים חושבים שכיסוי ראש הוא חסידות עפ"י (הגמ' בשבת קנו). אך מרן בשולחנו הטהור (או"ח סי' ב) כתב זאת בסתם ולמעשה ישאל כל אחד את רבו לפי דרגתו ומצבו.

ברכת "אשר יצר" האם צריך לברך בעמידה או בישיבה?

אין הבדל, רק שיתרכז ויבין את השבח הגדול לבורא עולם.

האם יש לדקדק ללבוש טלית קטן של צמר?

טוב להשתדל בזה אך למתחזקים ובעלי

האם מותר לאדם שעדיין לא נטל ידיו בבוקר לענות אמן על ברכה ששמע?

מותר.

כשיש בכיור כלים של אכילה, האם מותר ליטול עליהם את ידיו של שחרית או של בית הכיסא?

נהגו להחמיר, ושמעתי מכ"ק מרן מורי ורבי הקוה"ט זיע"א שכאשר אין ברירה יטול ידיו וידיח את הכלים שלוש פעמים גם כן במים והיא משנת חסידים.

החולץ מנעליו ונוגע רק בשרוכים האם חייב ליטול ידיו?

מעיקר הדין אם לא נגע בנעליים אינו צריך ליטול ידיו.

האם צריך ליטול את הידיים לאחר בדיקת דם?

לאחר הקזת דם יטול ידיו.

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

אמרו חז"ל ששינה בשבת תענוג ומנוחה זו נועדה בעיקר לתלמידי חכמים היגיעים והעמלים בתורה במשך כל ימי השבוע. וגם בזה לא ירבה אלא מעט שינות ומעט תנומות, למען תשבע נפשו. אולם בעלי בתים אשר עמלים לפרנסתם במשך כל ימות השבוע ובקושי לומדים תורה ימעיטו בשינה ויקדישו את רוב היום ללימוד התורה, כי גדול היום לאדונינו.

נהגו חלק מעדות הספרדים וגם מהאשכנזים לקבוע מדרש ולקרוא בנביאים ובכתובים וגם לדרוש בדברי אגדה ומחלקים זאת בסדר מיוחד, כדי לסיים זאת בשמיני עצרת. ומנהג זה יסודתו בהררי קודש והמקיימו מה טוב חלקו.

אמרו במדרש: "אמרה תורה לפני הקב"ה: 'ריבונו של עולם כשיכנסו ישראל לארץ זה רץ לכרמו וזה רץ לשדהו ואני מה תהא עלי? אמר לה: יש לי זוג שאני מזווג לך

במקום שאין רב או מגיד שיעור וגם האדם אינו יכול ללמוד לבדו, ירבה בלימוד הזוהר הקדוש וטוב יותר אם יתכנסו כמה אנשים ויקראו את הזוהר בצותא, אשריהם ואשרי חלקם.

מעלה נפלאה יש בשבת קודש לעסק בספרי קבלה וחסידות, אך אין מעלה זו מועילה אלא למי שמילא את כרסו בש"ס ובפוסקים והלומד בספרי קבלה ללא הקדמות וללא שעבר את התנאים המוכשרים לחוכמה זו, הרי זה מקלקל ולא מתקן ועתיד ליתן את הדין על כך.

צריך כל אדם לחדש חידושי תורה בשבת, משום שבמוצאי שבת הנשמה היתרה חוזרת למעלה והקב"ה שואל אותה איזה חידוש התחדש לה למטה, ואם אומרת חידוש ששמעה בשבת אשריה, משום שהקב"ה מאסף לפמליה שלו ואומר: "שמעו חידוש של תורה שאמרה נשמה זו של פלוני", ומעטרין לאביו בגן עדן, אשריו ואשרי חלקו, ומי שלא יכול לחדש בעצמו ילמד על כל פנים משהו חדש שלא ידע עד כה.

יזהר אדם בכל השעות והדקות והרגעים של שבת קודש שלא יאבדם לריק, משום שגורם הפסד גדול ועצום לו ולנשמתו.

(באר השבת)

ושבת שמו, שהם בטלים ממלאכתם ויכולים לעסוק בכ". וכך אמר הקב"ה למשה רבנו: "רד ועשה לי קהילות גדולות בשבת, כדי שילמדו כל הדורות הבאים אחריו להקהיל קהילות בכל שבת להיכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ללמד בהם תורה לרבים", וכשעושים כן שמח הקב"ה ואומר: "מעלה אני עליכם כאלו המלכתם אותי בעולמי".

חובה קדושה לקבוע שיעור תורה ברבים או לשמוע את דרשת רב המקום בבית הכנסת ואין לקבוע שום סעודה בזמן זה.

עיקר השיעורים והדרשות צריכים להיות בענייני הלכה, שגדול תלמוד שמביא לידי מעשה, ומיום שחרב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה. והרב הדרשן ישלב בתוך דברי ההלכה תוכחות ואמרי מוסר השובים את לבבות השומעים ומלהיבים אותם לשמר את חוקי האלוקים ואת מצוותיו ואשריו ואשרי חלקו. ושיעור זה עדיף מלימודים אחרים בשאר מקצועות תורתנו הקדושה.

יזהר כל רב בעירו ובמקומו לעשות בדק הבית ולהוכיח את הציבור על כל ענייני הדת ובפרט אם נפרצו חומות הכשרות והצניעות ודומיהם, וישר את דרכם בהשקפה טהורה המסורה לנו מרבנותינו זיע"א ויעשה זאת באהבה ובחיבה ולא יחניף לשומעי לקחו, משום שהכובש דבריו עתיד ליתן את הדין.

אור החיים הקדוש

'העונש על שאין מוכיחים את החוטאים'

'ואם כל עדת ישראל ישגו, ונעלם דבר מעיני הקהל, ועשו אחת מפל מצות ה' אשר לא תעשינה ואשמו'

רבינו האור החיים הקדוש אומר, שכאשר גדולי ישראל מעלימים עין מעדת ישראל להוכיחם ולמונעם מעבירות, יכול להתקיים בהם המאמר 'עבירה גוררת עבירה' והם באים לידי טעות, להתיר להם דברים האסורים מן התורה.

וזה נרמז בפסוק שלפנינו: 'ואם כל עדת ישראל ישגו' שאם הציבור בא לידי עבירה בשוגג מחמת שלא הוכיחו אותם, אז 'ונעלם דבר מעיני הקהל' זה גורם שהסנהדרין שהם 'עיני הקהל' היא נעלם מהם תורתם, ויורו היתר בדבר האסור.

ובספרו 'ראשון לציון' כותב רבינו הקדוש בשם 'חכמי האמת' כי כל חוטא על ידי עשיית החטא, מלביש את עצמו בשני סוגי טומאה, טומאה פנימית וטומאה חיצונית, וחכם שיודע להוכיחו ואינו עושה זאת, נדבק בנפשו הטומאה החיצונית שיש על החוטא.

ובזה מפרש את הפסוק 'הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא', שעל ידי שאתה תוכיחו, לא תשא על עצמך את הטומאה החיצונית שעליו מחמת חטאו.

'רואים מכאן, כמה יש חובה על האדם להוכיח את חברו, וכמובן רק בדרכי נועם.'

[אור החיים ויקרא פרק ד פסוק יג]

**לעילוי נשמת
שמעיה כוסיוף
בן יעל**
ת.נ.צ.ב.ה

**להצלחת מו"ר הרה"ג
רבי יוסף מוגרבי**
ובני ביתו

**ניתן להזמין את מו"ר
הרה"ג רבי יוסף מוגרבי
לדרשה מרתקת
בכל רחבי הארץ.
לשלוח בקשה לפקס
03-5584485**

**לעילוי נשמת
שמואל בביוף
בן בלור**
ת.נ.צ.ב.ה

עטבת ועמית: 052-7118374 Grafix

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון 052-7606586
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילות המוסדות גם דרך 'נדרים פלוס' מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון | טלפון: 03-5591756 | פקס: 03-5584485

